

COM COMBATRE L'AVORRIMENT DEL PAÍS

Ofèlia Dracs: una història inexemplar

Conten que altes esferes del país van decidir de llançar-la a la fama per combatre's l'avorritament, encara que després no ha entrat en cap consell assessor. Negra, consentida i un poc viciosa, heus ací l'Ofèlia Dracs.

Rafael Vallbona

Dama misteriosa, criatura multicèfala, personatge contradictori de passat més aviat tèrbol i futur fosc i desplegat com una cultura qualsevol; Ofèlia Dracs ha capgirat amb la seva confosa personalitat, més que no pas amb la seva literatura, el panorama generalment avorrit de la narrativa catalana (tot i que no forma part de cap consell assessor). Dotze dels millors escriptors del panorama actual són els seus negres: Jaume Fuster, Joaquim Carbó, Joaquim Soler, Isidre Grau, Maria Antònia Oliver, Joan Rendé, Jaume Cabré, Vicenç Villatoro, Margarida Aritzeta, Pep

Albanell, Antoni Serra i Assumpció Catalosella. ¡Ah!, açò és un intent d'entrevista (encara que no ho sembli), perquè acaben de publicar el llibre *Boccatò di cardinale*, a ca 3 i 4 de València.

—Cada dia som més avorrits.

—¿Oi que sí?

—¿Sí, i tant!

—¿I perquè sou avorrits van decidir de crear l'Ofèlia Dracs?

—No, no, no, jo m'he adonat que som molt avorrits d'ençà que fem l'Ofèlia. Estic intentant lligar-me tots els homes de l'Ofèlia, i no hi ha manera.

—Però si n'hi ha que van dient pels diaris que sou ensopits. Vaja, en Villatoro bé que ho va dir a l'AVUI...

DOMENEC UMBERT

—Però aquest ha estat l'únic que no m'he intentat lligar (rialles en general i força estridents).

—¿I per què van decidir fer això de l'Ofèlia?

—Perquè ens estimem molt.

—Perquè no existia. El país ho necessitava, i nosaltres, també. No podem viure els uns sense els altres. Hi faltava un pal de paller.

—Digueu la veritat, nois. Això, ens

En la pàg. 42, alguns membres del col·lectiu. D'esquerra a dreta. Dalt: Isidre Grau, Jaume Fuster, Jaume Cabré, Quim Soler, Margarida Aritzeta i Joan Rendé. Baix, M. Antònia Oliver i M. Assumpció Cantalosella.

ho va recomanar l'aleshores president Tarradellas, perquè deia que el país era molt avorrit. Nosaltres vam tenir una entrevista amb el que era aleshores president del País Valencià... el de la filla autonòmica... com es deia... ¡ah!, l'Albinyana; per veure si era convenient o no de fer-ho. L'Albinyana va dubtar, perquè no ho veia gaire clar, però, sigui com sigui, van posar-hi diners.

—Al contrari del que passa sempre.

—I durant molt de temps hem estat publicant a Catalunya, així, per dissimular, fins que al final hem aconplit el contracte que teníem.

—¿Heu tornat als vostres orígens?

—Exacte.

—No sé si heu vist que els d'Acció Cultural del País Valencià han publicat un calendari del papa Borja. Més clar, l'aigua.

—No ho diuen perquè no es vegi gaire.

—El que passa és que no ens hauríem de dir Ofèlia. Ens hauríem de dir

—Ja veus que això aquí no té gaire sentit, però a Mallorca, sí. Ens hem d'anar adaptant. És una qüestió... no de mixomatosi (riuen fort), de simbiosi, em sembla.

—Amb el mar pel mig, ha d'haver-hi humitat per força.

—Vosaltres *vau aparèixer com a Ofèlia arran de guanyar el premi «La Sonrisa vertical».*

—Que és l'únic que hem guanyat, per cert.

—No tu, que aquest any ens donen el de la crítica (riuen).

—¿De la crítica Serra d'Or?

—(Riuen més encara). No, el de la crítica, perquè serem els més criticats.

—Ja el vam guanyar l'any passat.

—Però la crítica no hi era.

—Ah, ¡és clar! Digueu, digueu...

—*Deia que *vau aparèixer guanyant aquest premi i, així d'entrada, va ser una certa sorpresa això del col·lectiu. Va ser a partir d'aquest èxit i de les vendes del llibre Deu pometes, que *vau veure que això podia tenir una continuïtat...***

—No, la veritat és que era un projecte preparat i bastit des d'altres instàncies polítiques, o sigui que el premi ens el van donar perquè ens l'havien de donar. Necessitàvem un llançament i ens l'havien de donar.

s'ha mostrat molt preocupat per la modernitat cultural catalana i pel desplegament de la cultura catalana (cosa que, per cert, encara ningú no ha entès). Mentrestant, el consell assessor agonitza i a València estan a punt d'afillar-lo. ¿Ofèlia, no la preocupa que no hagi estat anomeanda «moderna» oficial pel conseller Ferrer, com ha fet amb en Monzó, en Vallcorba i l'Altaió?

—Però això ja ha sortit als diaris, i en passar al paper, ja han quedat per ca l'antiquari.

—La veritat és que estem molt queixosos que el conseller no ens hagi cridat per...

—Per convidar-nos a sopar.

—Sí, i per consultar-nos alguna cosa; i com ens consta que llegeix EL TEMPS, voldríem que a través de les pàgines d'aquesta revista li arribés la nostra queixa (aplaudeixen).

—*Com a mínim, us hauria d'haver consultat sobre el desplegament, perquè l'Ofèlia, encara que sigui desplegar-se de cames...*

—Som tants que, encara que no ens durtxem, podem desplegar-nos.

—No sé que té a veure...

—Desplega, desplega, desplega ve...

—¡Desplega Ferrer!

A l'esquerra, Joaquim Carbó i J. Fuster. A la dreta, M. A. Oliver i Isidre Grau.

Lucrècia. A partir d'ara, potser ens direm Lucrècia Dracs (aquestes dues erres...). I si som a Mallorca, ens direm Sor Tomaseta Dracs.

—¿Amb aquest canvi de nom, vol dir que, en el fons, això dels Països Catalans, no us ho creieu gaire? La unitat, vull dir.

—No cal que ens ho creguem, això existeix.

—¡No siguis pardal!

—De fet, darrere d'això hi ha en Reagan.

—Sí, en Reaganol.

—¿I per què no oferiu a Ofèlia Dracs que hi entri?

—¿Què vols, que siguem més avorrits encara?

Amb el canvi de titular a la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el nou estadant del Palau Marc, honorable Joaquim Ferrer,

—(Riuen en do sostingut.) *¿Què li haguéssiu aconsellat pel al desplegament?*

—Primer de tot, que es fes un *new-look*. En segon lloc, que passés els trastos de matar al Max Canher, que ha estat l'únic conseller que ens ha convidat a sopar.

—¿Ofèlia Dracs tampoc no va ser nomenada per al Consell Assessor?

—No, no, però nosaltres vam ser

nominats per a la Creu de Sant Jordi, però quan van veure que èrem dotze o tretze, es van acollonir (aldarull general), perquè el pressupost no arribava per a tant.

—Després, van decidir que ens la donarien de paper, però nosaltres vam dir que no.

—Potser us la volien donar per contribuir a l'erotisme assenyat.

—No, la veritat és que ens la volien donar perquè el president tenia la confusió que l'Ofèlia era una senyora molt opulenta, i això de penjar-li una creu al pit li feia una certa gràcia.

—De tota manera (mira a dreta i esquerra)... ¿ara podem dir, oi, la veritable raó de la dimissió del conseller Rigol?

—Home i tant.

—Sí, tu diràs (assentiment general).

—La dimissió d'en Rigol és deguda a l'aparició del *Boccatto di Cardinale*. I això és veritat i constatable. Quan va saber que era el protagonista del llibre, i el més protagonista de tots, va decidir tancar la baraca.

—¿Vosaltres sabeu si el president Pujol llegeix els vostres llibres?

—Sí que els llegeix, i després els fa llegir als mossos d'esquadra. Tots deuen haver llegit les *Deu pometes*.

—Per això es ven tant.

—Humm.

—Sí.

—Potser.

I els altres llibres de l'Ofèlia (Lovecraft, Lovecraft, Negra i consentida, Esa Efa, Boccatto di cardinale), per què no s'han venut tant?

—Perquè són joves encara.

—Hi ha qui diu que no es venen perquè són més dolents...

—Oh, és que són dolentíssims tots, tots.

—¿Reivindiqueu la feina mal feta com a contraposició al senyor Esteve?

—Home, ¡és clar!

—I tant. Nosaltres som neoneonoucentistes (riuen grotescament).

—Algú ha d'escombrar la merda.

—L'últim llibre vostre, Boccatto di cardinale, s'està venent molt bé.

—Sí, perquè és molt dolent.

—Perquè és per a ús de valencians, i els valencians són gent espavilada, i per això el llegeixen.

—Som a les llistes d'èxits valencianes. Som els primers dels «quaranta principals».

—Hi ha restaurants on hi ha el llibre, a València.

—Hi ha llibres on hi ha restaurants.

—Per cert, hi ha un restaurant a Barcelona, que es diu l'Odissea, que fa un premi de literatura gastronòmica al qual l'Ofèlia es va presentar i no va guanyar.

—Oh, no el va guanyar perquè no era de Convergència (riuen unitàriament).

—Jo sé que l'Ofèlia ha demanat per

Joaquim Soler.

entrar a Convergència, però no la volen.

—¿Per què?

—Perquè no escriu en espanyol.

—Home, ara hem de tornar a explicar aquella història de la dama que viu a Nova York i que està molt fotuda i...

—¿No voleu dir que us hauríeu de posar d'acord d'una vegada i per totes sobre la veritable història de la senyora o senyoreta Ofèlia Dracs?

—Ja hi estem d'acord, però és que no ens en recordem. És el mateix que passa en tots els pactes. La gent arriba a un pacte i, després, se n'oblida.

—La veritat és que l'Ofèlia no som nosaltres. Nosaltres som els torsimanyes de l'Ofèlia a la terra. L'Ofèlia va venir i ens va dir que erem pal i sobre aquell pal edificaria el seu paller.

—Oh, i ara l'Ofèlia està enamorada del president.

—¿De quin president?

—Del de Líbia, d'en Gaddafi.

—Ens consta que, al president Lerma, li ha quedat aquella cara d'espant d'ençà que s'ha llegit el *Boccatto di cardinale*. Ja no s'ho creu, això del PSOE.

—Voleu dir que pot provocar una crisi institucional el Boccatto di cardinale.

—Oh, ja l'ha provocada.

—¿Què us penseu que és la conferència d'homes i dones d'esquerra? Tots s'han mobilitzat per l'Ofèlia.

—¿Què prepara ara l'Ofèlia de Nova York estant?

—Això ho sap el Rendé, que hi ha estat ara.

—Bé, l'Ofèlia prepara, per encàrrec del conseller Ferrer, el llibre blanc dels dèficits culturals de Catalunya. La baralla està en el fet que l'Ofèlia el vol fer a tots els Països catalans i el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, no.

—¿L'Ofèlia publicaria aquest nou llibre a la biblioteca «A tot vent» de la Gran Enciclopèdia Catalana?

—No, perquè es constiparia amb tant de vent. Ara, potser acceptariem si el llibre es digués *El gran llibre de l'Ofèlia Dracs universal il·lustrat*.

—A més, l'altre dia ens van pagar un sopar molt bo els de la revista infantil *Cavall Fort*, per veure si podem escriure un curset d'iniciació sexual per als seus lectors.

—¿Hi ha gent que hagi demanat per entrar a l'Ofèlia Dracs?

—Sí, en Joan Granados, director general de la ràdio i la tele autonòmiques va demanar per entrar-hi. Després, ho ha demanat el Carles Sentís (president de l'associació de la premsa de Barcelona), en Lluís Prenafeta (secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya), i en Vázquez Montalbán...

—¿No se us han querellat mai?

—Sí, de carallots, n'hi ha molts al país.

—Una vegada, a *La Vanguardia* ens van escriure una nota que deia «Catalanes de mierda».

—¿Hi ha algú que es pugui prendre l'Ofèlia Dracs seriosament?

—No. Bé, només hi ha una persona en tot el món: l'Eliseu Climent.

—Sí, des que Tres i Quatre va editar el *Boccatto* ha canviat el nom. Ara es dirà Cinc i Sis a tot arreu, menys a Canàries, que van una hora endarrer, i encara es seguirà dient Tres i Quatre.

Evidentment, aquesta era una entrevista impossible. □